

[Brorsen.]

ikke kan enes, og det gør i og for sig heller ikke noget, om det Mæglingforslag, Forligsmanden stiller, forkastes, for vi har Statsmagten at falde tilbage paa, og til syvende og sidst er der ingen Tvivl om — saaledes lyder de forskellige Udtalelser derude —, at Regeringen og Rigsdagen nok skal ordne det. Jeg mener, det er en særdeles uheldig Udvikling, vi her er kommet ind paa, og at den i høj Grad forflygtiger Ansvarret derude og bidrager til, at Forligsinstitutionen paa en Maade bliver noget ganske andet, end man oprindeligt havde tænkt sig den skulde være.

Det ligger i selve Navnet „Forligsmanden“ eller „Mæglingmanden“, hvad man vil kalde ham, at han skal mægle Parterne imellem, men i det Øjeblik Mæglingforslaget er forkastet, saa mener jeg, at det maa være et andet Forum, der maa afgøre Sagen, naar Parterne ikke selv er i Stand til at træffe en Afgørelse. Jeg vil for mit Vedkommende henvise til, at under Slagterikonflikten for ca. et Aar siden stillede Venstre sammen med Det konservative Folkeparti et Forslag, der gik ud paa, at denne Konflikt skulde løses derved, at der blev nedsat en uvildig Domstol, der skulde bestaa af 3 Dommere: 2 Dommere udpeget af Landets Højesteret og Formanden for den faste Voldgiftsdomstol. Det var naturligvis Meningen, at der her skulde føres en Procedure, saaledes at man skulde høre Parterne og derefter fælde sin Dom. Jeg skulde mene, at det for alle Parter i Virkeligheden var en ganske anderledes reel Fremgangsmaade end den ene Gang efter den anden at komme med Forslag om, at Mæglingmandens Forslag uden videre skal ophøjes til Lov. Jeg henviser til de Udtalelser, der blev fremsat fra vor Side ved den paagældende Lejlighed, og til det Forslag, vi stillede. Jeg kan desværre vanskeligt tænke mig, at Regeringen er anderledes sindet nu, end den var under Slagterikonflikten, men det kan i alt Fald ikke skade at spørge den højtærede Statsminister, om han kunde tænke sig at gaa ind paa nogenlunde de Tanker, der var fremsat i det Ændringsforslag, der blev stillet af de to Oppositionspartier i 1938, for hvis det er Meningen, at dette Lovforslag helt og fuldt og uden Ændringer skal gennemføres, er det egentlig det bedste at sige det, saa er der ingen Grund til at spille Tiden med at nedsætte Udvalg. Men saaledes som Lovforslaget er affattet, kan vi ikke give det vor Stemme. Vi maa gaa imod det, fordi vi mener, at det

Princip, der er nedlagt i Lovforslaget, er meget uheldigt og noget, som vi i alt Fald ikke kan være med til at anerkende.

Christmas Møller: Den højtærede Statsminister begyndte sin Begrundelse for Fremsettelsen af det her foreliggende Lovforslag med at udtale, at Regeringen — og han gik ud fra vel alle — var af den Opfattelse, at en Konflikt som den, der her er Tale om kan udbryde, vilde man være meget betænkelig ved, og at man ikke fra nogen Side kunde mene, at nogen af os kunde ønske eller mene, man kunde tage Ansvarret for de Følger, dette kunde foraarsage: en Standsning af Eksporten og eventuelt, i Tilfælde af en længere varende Konflikt, varige Følger for en vigtig Eksportgren af det danske Landbrug. I Det konservative Folkeparti er vi enige om, saaledes som Forholdene former sig, med den Række Vanskeligheder, der paa saa mange Omraader foreligger, at medvirke til at skabe en Ordning, saaledes at Konflikten ikke udbryder.

Den højtærede Statsminister sluttede sine kortfattede Betragtninger ved Lovforslagets Fremsættelse med at give Udtryk for, at den Tilstand, vi næsten var kommet ind i, at Forslag af lignende Karakter hvert Aar siden 1936 havde været forelagt den høje Rigsdag, saaledes at det altsaa blev Lovgivningsmagten, der traf Afgørelse af, hvorledes Lønforhold og andre Vilkaar Arbejder og Arbejdsgiver imellem skulde være, var uholdbar. Og hørte jeg ret, sagde den højtærede Statsminister, at han haabede, Lovgivningsmagten maatte blive befriet for frem i Tiden Gang paa Gang at møde en saadan Situation. I denne Betragtning er vi enige. Vi mener, det vil være formaalstjenligt at tage op til Overvejelse og Drøftelse, ad hvilke Veje og ved hvilke Midler man skal søge at undgaa de Forhold, her er Tale om, og undgaa, at Rigsdagen Gang paa Gang, som det ærede Medlem Hr. Brorsen ogsaa omtalte, blev indblandet i disse Stridigheder.

Men naar dette er sagt, vil jeg gerne videre pege paa, at Det konservative Folkeparti gennem de Aar, der er gaet, hvor vi har faaet forelagt Konfliktsituationer mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, Gang paa Gang har hævdet det Synspunkt, at naar Parterne ikke selv kunde komme til Rette og man mente, vigtige Samfundsinteresser stod paa Spil, da maatte en Voldgiftsdomstol træffe Afgørelse Parterne imellem, og at det vilde være en Fejl, saaledes som Regeringen nogle Gange har faaet det gennemført, at det i Virkeligheden var